

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202909
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119202909.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu U. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX, XXX XX X. X., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému P. N. F., F., so sídlom P. XX, XXX XX V., C.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.363,08 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/34/2019-44 zo dňa 18. januára 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o náhrade trov konania.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o ich výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 3 ods. 2, čl. 5, § 149, § 153 ods. 1, § 215 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 3 ods. 1, 5 prvá a tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vychádzal zo zistenia, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15C/262/2015 si žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila voči žalovanému nárok na určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve zo dňa XX.XX.XXXX je neplatná, a bola úspešná. Ako vyplýva z predloženého rozsudku, nárok si uplatňovala prostredníctvom advokáta, pričom v uvedenej veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 02.03.2017 tak, že žalobkyni bolo vyhovené a určené (výrok I.), že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve je neplatná, a súčasne (výrok II.) bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že išlo o nárok súvisiaci so zmluvou o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver a

žalovaný ako veriteľ neskôr požiadal o vykonávanie zrážok, pričom nebolo preukázané, že zmluvná podmienka - Dohoda o zrážkach zo mzdy bola dojednaná individuálne, na základe čoho uzavrel, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko žalobkyňa ako spotrebiteľ bola nútená podpísať dohodu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi, keďže sa jedná o včlenené zmluvné ustanovenie v rámci zmluvy o revolvingovom úvere. Nemala možnosť rozhodnúť sa, či takúto dohodu podpíše alebo nepodpíše. Podpisom dohody sa dobrovoľne podrobila vykonávaniu zrážok bez možnosti zabránenia ich vykonania, a to s veľkou pravdepodobnosťou, že sú veriteľom uplatňované z neprijateľných zmluvných klauzúl, prípade z neplatnej časti právneho úkonu pre rozpor so zákonom, alebo s dobrými mravmi. Z lustrácie súdneho registra vyplýva, že žalobkyňa si na súde svoje nároky voči dodávateľom uplatňovala, resp. ešte stále uplatňuje vo viac ako 10 samostatných súdnych konaniach. Žiadne ďalšie podstatné okolnosti už stranami uvedené neboli a ani z predložených dôkazov nevyplynuli.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu predloženého rozsudku je zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si v základnom konaní na súde úspešne uplatnila právo na určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, keď bolo jej žalobe v celom rozsahu vyhovené s poukazom na neprijateľnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Tým bolo pritom zároveň (právoplatne) vymedzené jej úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako spotrebiteľa v uvedenom súdnom konaní, ktoré nie je oprávnený preskúmať. Neobstojí pritom ani prípadná námietka, že uvedené porušenie nebolo konštatované priamo vo výroku rozsudku, nakoľko rozhodnutie súdu predstavuje jeden celok a z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že žalobe súd vyhovel práve z dôvodov úspešného uplatnenia porušenia vyššie uvedeného práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi. Právny základ jej nároku na finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 cit. zákona tak bol daný a zostávalo určiť už len jeho (primeranú) výšku. V danom prípade žalobkyňa svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v pôvodnom konaní a tým, že žalovaný sa mienil na jej úkor formou zrážok z jeho mzdy obohatiť o sumu 1.363,08 Eur. Žiadne iné okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali ňou uplatnenú výšku zadosťučinenia pritom neuviedla, a to ani žiadne bližšie okolnosti predchádzajúce uplatneniu práva na súde pre ktoré podala žalobu, resp. ako uviedla, svoje práva bola nútená brániť v základnom konaní a ani či konanie žalovaného a následné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a všetky známe okolnosti tohto prípadu mal za to, že žalobkyňa (zastúpená advokátom) netvrdila a nepreukázala také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v ňou požadovanej výške, preto uvažoval len o základnej sume primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50,- Eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove (napr. v rozsudku sp. zn. 9CoCsp/49/2020, 17CoCsp/32/2020). Jedinou okolnosťou, ktorá podľa názoru súdu (hoci ani to žalobkyňa výslovne netvrdila) vyšla najavo a čiastočne odôvodňovala a zvyšovala potrebu, aby žalobkyňa svoje práva (urýchlene bez reklamácie u zodpovednej osoby) bránila priamo v základnom konaní, bol fakt, že žalovaný dohodu o zrážkach zo mzdy spotrebiteľa zrejme už predtým (pred podaním žaloby zo strany spotrebiteľa) uplatnil u jej zamestnávateľa, a žalobkyňa nemala možnosť bezprostredne a urýchlene u svojho zamestnávateľa inak (bez súdneho konania) zastaviť ich výkon. Vzhľadom na to, tak súd napokon považoval za primeranú mierne vyššiu než základnú sumu finančného zadosťučinenia, teda to vo výške 100,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v danom prípade bol formálny základ nároku daný a výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, preto vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z toho dôvodu jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania (ktorých výška však bude vychádzať len z výšky prisúdenej istiny), hoci zastáva názor, že žalobkyni by náhrada trov konania spravodlivo (z dôvodov hodných osobitného) zreteľa ani patriť nemusela.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku o povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a proti výroku o trovách konania. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku v sume 100,- Eur a súd prvej inštancie sám uviedol, že žalobkyňa neoznačila žiadne skutočnosti preukazujúce žalovaný nárok. Ak žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti a ani neboli v konaní preukázané, potom súd prvej inštancie nemal vyhovieť žalobe ani len v časti

zodpovedajúcej sume 1,- Eur. Poukázal na to, že v zmysle citovaných ustanovení nebol súd oprávnený nedostatok žaloby nahradzovať vlastnou činnosťou alebo úvahou. Z rozsudku teda vyplýva, že súd primerane nevychádzal z preukázaných skutočností, čo je v rozpore s Civilným sporovým poriadkom a odôvodnenie je tak nepreskúmateľné. Namietal nielen zjavnú nedôvodnosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprímeranosť. Nie je teda možné preskúmať, aká bola úvaha súdu o primeranosti žalovaného k nároku. Výrok o trovách konania napadol z dôvodu, že tento závisí od výroku vo veci samej. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec na nové konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že zo strany žalovaného uplatnením neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy u jej zamestnávateľa došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Podľa jej názoru je nepochybné a evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie jej práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom, resp. osobitnými predpisu, čím bola naplnená hypotéza právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter. Poukázala pritom na rozsudky Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach. Treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že si spotrebiteľ aktívne chránil svoje právo voči nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. V tomto kontexte poukázala na skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor pokúšal bezdôvodne obohatiť a intenzita porušenia je daná rozsudkom vydaným v základnom konaní. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je nielen súdom priznaná suma, ale aj ňou uplatnená suma nielenže zjavne nízka, avšak vzhľadom na rozhodovanie o tomto jej nároku tri roky už aj rezignovala, hoci súdom priznané primerané finančné zadosťučinenie nepovažuje za primerané a ani spravodlivé. Poukázala tiež na vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach. Za nesprávne považuje aj konštatovanie žalovaného o tom, že nemá nárok na náhradu trov konania a v tomto smere poukázala na závery právnej vedy, ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a aj na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. S poukazom na uvedené navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a tiež si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

13. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 C.s.p.. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadostučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadostučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

17. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú teda formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobkyne, ktorá po právoplatnom vyslovení neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy súdom v základnom konaní si uplatnila aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, za neodôvodnené.

18. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa v základnom konaní o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy bola úspešná, jej žalobe bolo vyhovené v plnom rozsahu, a

to rozsudkom súdu prvej inštancie dňa 02.03.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/90/2017 zo dňa 18.04.2018. Právoplatným ukončením konania bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

19. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že určením neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí.

20. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to hlavne intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur dôvodiac nedostatočným odôvodnením uplatnenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100,- Eur považoval za dostatočne odôvodnenú. Takto priznané finančné zadosťučinenie je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť žalobkyňa a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri podpise Dohody o zrážkach zo mzdy konal závadne. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

21. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd ešte zdôrazňuje, že zásadu úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.) je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ju totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobkyňu v takejto veci je preto treba považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).